

licht en wolkenschemer, van blijdschap en melancholie.

Penning belooft een zeer goed schilder te worden, want de „vanzelf-heid” van zijn werk sluit het overleg en de vasthoudendheid, daar waar zij noodig zijn, niet uit. Is zijn verfbehandeling nog weleens te stroef en te dicht, zijn toonbesef is delicaat, zijn kleur welluidend en zijn stofuitdrukking heeft psychische bewogenheid, expressieve waarde. Het is echter vooral het gevoel voor datgene, dat gewoonlijk met het alles of niets zeggend

R. E. Penning, *Doode strandvogel*
woordje *sfeer* wordt aangeduid, waardoor zijn kunst beteekenis heeft. Niet de sfeer van enge kamers en ruimten of van een zich opdringend subjectivisme, maar die van het evocatieve buitenleven, een geur van de dingen zelf, overgewaaid op het doek, een aanduiding van hun aard en essentie en een kleine suggestie ook van het wijde mysterie daarachter, dat alle verschijningsvormen omvat en ongemerkt tot een natuurlijke, levende éénheid bindt.

Jos. de Gruyter